Parašė zvejams.lt
Ketvirtadienis, 07 Liepa 2011 22:21

Anglai nebūtų anglai, jei nesugalvotų įvairiausių gudrybių. Vėliau tos gudrybės atkeliauja į Europą, o dar vėliau pasiekia ir Lietuvą, kur būna priimamos tik po ilgų baltymų ir svarstymų arba atmetamos, kol ateis tinkamesnis laikas. Netradicinis požiūris į vienos ar kitos rūšies žuvų gaudimą – savotiškas žūklės progreso variklis, kurio dėka atrandami nauji masalai, tam tikri žūklės įrankiai ar net visiškai nauji gaudymo metodai. Šį kartą pakalbėkime apie baltyminius kukulius, tačiau net neužsiminsime apie karpius – žuvis, kurioms taikomi šie masalai. Pabandysime (ir vėl ne be anglų žvejų pagalbos) susieti šį masalą su meknių žūkle, gal tikrai atrasime ką nors naujo ir netikėto. Kuo kietesnis masalas, tuo mažiau jis domina mažas žuvis – šią tiesą jau seniai suprato karpininkai. Bet pasirodo, kad tie patys karpininkai, gaudantys karpius upėse, senokai pastebėjo, kad baltyminius kukulius mielai griebia ir didelės meknės. Svarbiausia, kad ant tokio masalo užkibusios meknės visada būdavo didesnės, nei tos, kurias pagaudavo tradiciniais būdais žuvaujantys žvejai. Žymus anglų žvejys Tony Miles, bendradarbiaujantis su daugeliu Europos žūklei skirtų leidinių, pasakoja: “Karpininkai man jau senokai įkyrėjo nesibaigiančiomis šnekomis apie tai, kokios didelės meknės jiems užkimba, žvejojant baltyminiais kukuliais. Svarbiausia, kad jų laimikiai tikrai būdavo didesni už tuos, kuriuos man pavykdavo sugauti plūdine ar dugnine meškere. Štai tas faktas ir neleido gyventi. Gerai įsivaizdavau, kaip meknes galima gaudyti baltyminiais kukuliais, bet tokia žūklė man neatrodė įdomi. Buvau įsitikinęs, kad baltyminiais kukuliais meknes gaudo tik tie žvejai, kurie vengia sportiškesnio žūklės būdo, kuriems mielesnis sėdėjimas vienoje vietoje, nei vaikščiojimas upės pakrantėse. Net kai pats pirmą kartą pabandžiau tai padaryti, jokio malonumo nejutau. Bet dabar mąstau jau kitaip: ten, kur stipresnė srovė, ir toliau žvejoju tradiciniais būdais, bet lėtose upės atkarpose meknių žūklė baltyminiais kukuliais yra tikrai efektyvesnė”.

Meknių gyvenimo būdas tikrai labai įdomus. Jos niekad ilgai nesilaiko vienoje vietoje, tačiau anglai teigia, kad baltyminiais kukuliais galima šias žuvis priversti sukinėtis žūklės vietoje. Kad būtų kiek aiškiau, apie ką kalbama, pateiksime to paties Tony Miles pasakojimą. “Vienoje gana ramioje mano mėgiamos upės atkarpoje, vietoje, kur laikydavosi didelės meknės, jau kurį laiką negalėjau pagauti žuvies, vertos vadintis laimikiu. Tad vis dėl to nusprendžiau išbandyti baltyminius kukulius. Iš pradžių pabandžiau prijaukinti žuvis dviejose vietose: ten, kur riba tarp srovės ir stovinčio vandens, ir prie pat kranto, kur į vandenį svyra medžių šakos. Ant ritės būgnelio užsivyniojau 0,22 mm valą, o pavadėlius pasidariau iš 5 kg. atlaikančio pinto valo. Dugnas toje vietoje nebuvo “švarus”, tad teko griebtis pinto valo. 60 g svarelius prie pagrindinio

valo pritvirtinau nepajudinamai, o prie 4 numerio kabliukų ant 2 cm ilgio “plauko” pritvirtinau po du “tutti frutti” kvapo 14 mm skersmens baltyminius kukulius. Apie septintą valandą vakaro patogiai įsitaisiau netoli užmestų meškerių, pernelyg daug (prisipažinsiu atvirai) iš jų nesitikėdamas. Bet jau pats pirmasis kibimas mane tiesiog išvertė iš koto: elektroninis signalizatorius sucypė kaip pelė, papuolusi į spąstus, o meškerė vos nenuvirto nuo stovelio. Pakirsta žuvis sustojo, tik ištraukusi 30 metrų valo. Pamaniau, kad tai tikrai ne meknė, per daug jėgos. Tai greičiausiai karpis, pagalvojau. Tačiau aš klydau. Žuvis pasirodė esanti keturis kilogramus sveriantis ūsorius. Šioje ramioje upės vietoje aš tikrai nesitikėjau ūsoriaus kibimo, bet ta žuvis mane įtikino žūklės metodo tikslumu ir baltyminių kukulių universalumu. Tą vakarą šiuo masalu man pavyko suvilioti dvikilogramę meknę ir panašaus dydžio karšį. Turėjau ir tuščių kibimų, bet tai greičiausiai buvo nedidelės meknės, kurios nesugebėjo susidoroti su gan didoku masalu. Nusprendžiau kitą kartą pabandyti žvejoti dar mažesniais baltyminiais kukuliais”. Taip ne tik Tony Miles, bet ir kiti anglų žvejai atrado, kad 8 mm skersmens baltyminis kukulis yra puikus masalas meknių žūklei. Tokį nedidelį kukuliuką galima mauti tiesiai ant kabliuko, tačiau jei kabliukas pernelyg storos vielos, tada kukulis skyla pusiau, o kai kabliukas per daug plonas, tada jo gylys atsilenkia arba net lūžta, mėginant ant jo užmauti gana kietą masalą.

Todėl norint išvengti visų nemalonumų, patartina naudoti “plauką”. Kai baltyminis kukulis nedidelis, jį jau griebia mažos žuvys, tad anglai siūlo ant “plauko” verti ne vieną , o du kukulius. Kukuliai veriami gan įdomiai. Imamas gabaliukas plonos gumos ir viename jos gale adata praduriama skylutė. Ant 0,40 mm paprasto valo užveriamas baltyminis kukulis, tada ant jo užmaunamas gumos gabaliukas ir dar vienas kukulis, kuris užfiksuojamas fiksatoriumi. 6 numerio kabliukas perveriamas per kitą gumytės galą, ir masalas gatavas. Šis masalo aprašymas turbūt kur kas sudėtingesnis, nei jo paruošimas. Iš tiesų, tai labai paprasta, šitai vaizdžiai iliustruoja nuotrauka. Pavadėliai nenaudojami ilgi, apie 20 cm.

Pasak anglų žvejų, du baltyminius kukulius meknės griebia labai ryžtingai. Atsargius timptelėjimus galima visiškai ignoruoti, nes mažos žuvys nesugebės nei nugraužti, nei nutraukti masalo. Svarelį rekomenduojama naudoti ne slankiojantį, o įtvirtintą ant pagrindinio valo stacionariai.

Meknes galima gaudyti įvairiais būdais, tačiau anglų žvejai vieningai teigia, kad jų žūkle baltyminiais kukuliais turėtų susidomėti tie žvejai, kurie nori gaudyti kur kas didesnes meknes, nei tos, kurios kimba ant tradicinių masalų: musės lervos, duonos ir pan.

Pagal anglų spaudą